

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. діяла. 504-060.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів
Головний Редактор прий-
має віз 11—12 год. перед-
полуднем.
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 500 зол.
Чвертьріччя 1500 „
Півріччя 3000 „
Річно 6000 „
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 долар, фран-
ції, Голландії, Бельгії 20 фр.
фр., Чехословаччині 30 ч. к.
— в усіх прочих краях по
7-50 зол.

Телеф. Редакції 229-41.
Друківні: 229-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Ювілей 80-ліття о. мітрата Тита Войнаровського.

Для 16. ч. м., в день 80-ліття уродин о. мітра-
та Тита Войнаровського, явилися з його мешкан-
ці представники Ради, Дирекції і службовики
„Сільського Господаря“ під проводом інж. Ю.
Чайковського та зложили Ювілятові і особу
трояктові побажання. При цій нагоду інж.
Ю. Чайковський привітав промову, в якій
вказав на наслідки Ювілята у господарській та
освітній діяльності нашого національного життя і
вручив йому привітну адресу від „Сільського
Господаря“. Крім того вручено Ювілятові чинне
число членства „Сільський Господар“, присвячене 80-

літтю його уродин.

В цьому ж дні зложили Ювілятові побажання
представники духовенства та отці установи:
Науково-т-во ім. Шевченка, Просвіта, Рідна Шко-
ла, Центросоюз, Реліг. Союз Українських Коопе-
ратив, Зем. Банк, Гіпотечний і багато інших.

Ювілят спиткував 80-ліття своїх уродин у
повному здоров'ї, що наповнило гостей надією,
що ще довго буде він служити молодим наро-
дім робітникам сполу вояцтвою і доброю радою
та допомогою.

Протиалькогольний і протинікотинний курс.

Головна Рада Українського Протиалькоголь-
ного Т-ва „Відродження“ у Львові прох-е все
українське громадянство взяти участь у дво-
місячному курсі, що його улаштує Голов. Рада з нагоди
відродженецької кампанії у днях 22. і 23. лютого
ч. р. Одночасно з курсом Головна Рада улаштує
пропагандистську виставу образів та видасть Т-ва
„Відродження“. Курс відбудеться у домі Т-ва
„Відродження“ при вул. Чарнецького ч. 26, впр-
тер. праворуч. Програма курсу така:

Субота, 22. лютого; Год. 17.45. Відкриття кур-
су: д-р Софія Парфонович; год. 18. д-р Маркіян

Даврович: „Потреба боротьби з алькоголізмом і
нікотинізмом“; год. 19. о. д-р Іван Гриньох: За-
дання духовенства у протиалькогольній і протині-
котинній боротьбі“.

Неділя, 23. лютого; год. 17. інж. Ів. Прокопів:
„Алькоголь і його шкідливими наслідками го-
сподарства“; год. 18. м-р Михайло Хомик: „Мо-
лодь у боротьбі з алькоголізмом“; год. 19. проф.
Юліян Юченецький: „Шкідливість алькоголі-
зму“.

Вступ на курс і на виставу вільний. Жертви
на відродженецьку акцію приймають з полявою.

Як Італія, так і Абіссинія виснажені війною.

ЛОНДОН, 19. 2. ПАТ. Велике враження ан-
гліска вчорашня заява віцеміністра закордон-
них справ лорда Стенгю у палаті громад. Опи-
раючись на довірочні звіти Форін Офісу з
Північної Італії, зокрема з Турину та Міланю,
ствердив він, що Італія дуже болюче відчуває
санкції та що Муссоліні не має вже за собою
ентузіазму мас. Англієць часописи припуска-
ють, що невдача під Макале поставила Абіс-
инію у важку ситуацію: харчеві засоби вичерпу-
ються, відпорна сила слабе.

АБІСИНЦІ МОВЧАТЬ.

АДІС АБЕБА, 19. 2. ПАТ. Абіссинський уряд
дуже здержливо подає вістки про військ. опера-
ції на обох фронтах. В останній успішній іта-
лійській офензиві бачать абіссинці випад з ме-
тою: перервали абіссинські позиції, що загро-
жували Макале. На півдні, здається, йдуть за-
в'язі бої коло Сассабанег. Музулманське племя
Сельт шойно тепер відчинилося мобілізаційно-
му наказові.

Протиіталійський курс в Англії.

ЛОНДОН, 19. 2. ПАТ. В англійській пресі
помітна реакція за введенням ембарго на нафту,
якщо не не пошистало, дальших, ще точно
не очеркнених санкційних постанов. На запит
засідання комітету 18-ох висловила Фран-
ція побажання, щоб найближча сесія комітету,
яка має вислухати звіту нафтових експертів,
відбулася 9. березня. Навпаки — Велика Бри-
танія намагає, щоб цю дату приспішити на один
тиждень: англійська преса уважає це необхід-
ним з огляду на останні події на фронті та спо-
діється, що міністер закордонних справ виле-
до Женеву, щоб вплинути на праці санкційного
комітету своїм особистим авторитетом.

„ГОДИ ЗАОХОЧУВАТИ ІТАЛІЙЦІВ ПРОДОВОЖУВАТИ ВІЙНУ“.

ЛОНДОН, 19. 2. ПАТ. У палаті лордів від-
булася вчора дискусія над східно-африканським
конфліктом. Були голоси проти санкцій, зате
лорд Сесіал домагався введення ембарго на
нафту без огляду на становище Америки. В іме-
ні уряду промовив держ. підсекретар у міністер-
стві закорд. справ, Стенгю.

Він заявив: Хочемо мира, але не можемо ан-
ступити з пропозиціями, що заохочували Іта-
лію дальше вести війну. Італійці не числилися з

4 договорами і поставили Лигу Націй у таке
становище, що вона могла або пристосувати
санкції або признатися до свого безсилля. Санк-
ції мають сильний вплив на Італію. Годі перед-
бачити майбутнє, але слід сподіватися, що зу-
силля Ліги Націй подастять.

ГОСТРА ВІДПОВІДЬ АНГЛІЇ.

ЛОНДОН, 19. 2. ПАТ. Форін Офіс відпові-
до на ноту з 24. січня, якою Італія запротесту-
вала проти заходів британської дипломатії,
щоб дістати задоволення оборонного співділан-
ня від середземноморських держав. Бритій-
ський уряд заявляє, що своє становище очерк-
нув у меморандумі до Ліги Націй та що дальше
листування на цю тему уважає безцільним. Той
бритійський ноти неприхильний; англійські офі-
ційні чинники пояснюють його недавніми про-
рокаційними нападами італійської преси на
Велику Британію.

РИМ, 19. 2. ПАТ. На маргінесі вище згада-
ної англійської ноти заявив італійський міні-
стерство преси і пропаганди, що британський
уряд держиться до доктринерських текстів і не
хоче зрозуміти італійської точки погляду, то-
му унеможливує реальне порозуміння.

Добрі відсотки

Найбільшу певність

Інтерес

Спокійну голову

Тривке оропентування

Естетичну книжечку

Резерву на старість

будете мати — складаючи свої ощадності
в кооперативному банку „ДНІСТЕР“,
Львів, ул. Руська ч. 20.

Парцеляція між селян

чи нова колонізація?!

З приводу заяви прем'єра Косцялковського у
земельній справі.

Львів, 19. лютого 1936.

Шеф уряду п. М. Косцялковський присвятив
у своїй єдиній промові також одню ширше
місце селян. При тому сам з притиском підкре-
сам ту справу, якої довгі роки високі офіційні
чинники прилюдно не порушували: справу пе-
релюдження села і справу земельної реформи.

„При сьогоднішньому господарському
статі, — консуляційному і продукційному, —
тяжить над державою перебудови села. Ви-
словається воно кількоміліоновим числом.
У дрібних різних господарствах стрічаємо
сьогодні поголовний надмір злібних до праці
рук, які не знаходять праці. Звідси біда на се-
лі, звідси погіршення гігієнічних умови і
трудноти здобувати культуру“.

„Запас землі, що надається до парцеляції,
не є в Польщі такий великий у відношенні до
згущення хліборобської людності, щоб на цій
дорозі можна дійти до повного оодороження
аграрної структури. Одначе стверджую з ці-
лим натиском, що чим менший цей запас зем-
лі, тим більша konieczність планово ним розпо-
ряджатись і використати для найважливіших
завдань, до яких зачисляю доповнення карло-
ватих господарств і відтяження шляхом осад-
ництва найбільше перелюднених околиць. То-
му теж парцеляційний рух, що поважало ослаб-
у часі кризи, ставав сьогодні у чергу важких
і цільних завдань“.

Ці висновки з промови прем'єра характеризу-
ють ясно цілі уряду. Для нас, українців, справа
земельної реформи з усіх пекучих справ — най-
більш пекуча. А вже найактуальніша вона в Га-
личині, що є мабуть унікатом на карті Європи
щодо кількості й вигляду вярловитих госпо-
дарств при одночаснім браку якихнебудь можли-
востей розмістити надлишкове населення у проми-
слі і торгівлі, чи на еміграції. Ми є типовою кра-
їною земельного голоду, але і голоду людності
загалом. Ми душимся на власній землі і чим далі
тим більше стаємо з господарів цілковитими
пролетарями, позбавленими не тільки зарплату
праці, але й можливості вегетувати яких єди-
ною ціллю — добути шматок сухого хліба або
пісної бульбії.

Українське населення у 87% селяни. А проте
ці селяни, що мають бути продуцентами харче-
вих засобів, самі у 80% примикають щорічно
голодом, а їх незаспокоєним цілком бажанням —
раз добре поїхати на українське село, в якому-
небудь східно-галицькому повіті та запитати
поголовно: скільки разів денно їдять теплу стра-
ву, скільки їдять хліба і коли (яке не дорослі, а
дити) бачили останній раз хліба? Не по-

Міські Театри у Львові, четвер 20. лютого 1936.
Нині бонова вистава Генрика Ібсена

ПЕР ГІНТ

зворушлива драматична поема з музикою
Е. Гріга.

Найліпша вистава сезону!!!

Бонові знижки важкі!

манентний стін, який погіршується з дня на день: ростуть діти, які вже не мають куди йти, не мають чим ділитися. Вони лишаються у батьків і тому сьогодні є вже 1—2 моргові господарства, на яких сидить 2—4 родини. І вони далі розростаються.

Люди, відповідальні за дальший розвиток, вже не зможуть, а історичних подій, мусять мати цей образок нашого села перед очима. Бо такі умовини породять розпуку, розпука не кермується холодним розумом і передбачуваним. Коли у таких умовах український селянин ще творить власні культурні цінності і ратується господарською самопомогою при допомозі вла-

стних економічних установ, то це героїство, яке є теж унікатом в історії народів. Але якже важко виглядають при цьому численні заходи дусидів, щоб того нашого селянина, що змарганяв у боротьбі з нуждою добиває до берега, адитовхнути на глибину, де він має би потонути? Про такі заходи чуємо разураз зі щоденних звітів із краю — деколи вони й переходять на сторінці преси.

Та навіть самі урядові числа говорять нам про це дуже багато. Ось дані про кількість господарств відповідно до їх величини на основі перепису з 1931 р. (даних про Волинь, Полісся і Холмщину ще не оголошено):

Повітство	Загальна кількість господарств	Кількість господарств відповідно до величини уживаного ґрунту													
		до 2 гект.		2—5 гект.		5—10 гект.		10—15 гектарів		15—20 гектарів		більше як 20 гект.		невизначеної величини	
		число	%	число	%	число	%	число	%	число	%	число	%	число	%
Львів . . .	367.612	151.026	41.1	139.149	37.8	34.137	9.3	3.770	1.0	1.104	0.3	618	0.2	37.803	0.3
Станіславів	210.243	121.936	58.1	52.557	25.0	11.314	5.4	1.670	0.8	320	0.1	318	0.1	21.608	10.2
Тернопіль .	227.371	89.769	39.5	80.638	35.5	22.114	9.7	2.930	1.3	912	0.4	413	0.2	30.593	13.4
Разом	805.226	362.731	45.0	272.244	33.8	67.565	8.3	8.370	1.0	2.836	0.3	1.349	0.1	90.011	11.5

Ці дані — це ж один жак! Аж 45% господарств — це нежиттєздатні господарства нижче 2-ох гектарів. Нежиттєздатні, але вони мають половину населення цієї території! І проголошують — але так, що недоїдання, туберкульоза й усі найгірші злиди — це щоденні гості в українській селянській хаті. А хібаж постійна панафія, самоти й інших недуг, це не явні докази постійного підголодного стану нашого села?

Тому доповнення цих господарств з великої власності — це насправді діло необхідне і таке, що його треба вжити. Бо це рятують від повільної голодової смерті тисячок, ба — соток тисяч українських селянських родин. Запас землі — каже прем'єр — невеликий і тому треба ним планово диспозувати. Уважаємо, що найбільше доцільно, найбільше планово, з найбільшими користями для нашого селянина може таке доповнення перевести тільки українська парламентська установа. Хочемо самі гоїти нашу аграрну рану, а вона за болотою, щоб над нею порталися люди, яким чуже є селянське лихо, та які уважають територію не як останню дошку рятунку для нашого згодоного на землю селянина, а як рятують для задовжених дітичів або як інтерес сам для себе.

Але в промові прем'єра є теж мово про осадництво. Справа поставлена ясно: з перелюдних околиць дати населення до менше перелюдних. Це зрозуміле. Але ми мали вже нагоду пережити осадництво — на нашій шкірі. На саме це слово здригається наш селянин, бо воно означає пришелців, що забирають йому останню надію: поміщицьку землю. Барето пишуть і говорять, що це „панська“, а що власники здебільша пан-поляки, то й „польська“ земля. Але ж тільки формальними її власниками були пан-поляки. Фактичним господарем поміщицької землі був все український селянин: сразу як її власник (доки не „дадали“ її панам), потім як наслідок знепріпомнення, а потім як той, що від часу споконвітного панщини її своїми руками оброб-

ляе. Чи є такий моральний закон, що чуже осадництво на землі зрошений потом і оброблюваний трудом українського селянина (хоч формально: поміщицький!) міг би оправдати? І тому хочемо сподіватися, що заява прем'єра буде у реалізації допомогою, а не шкодою для знеуждецького українського хлібороба.

Чому ми підкреслюємо небезпеку осадництва? Бо нераз в останньому часі чуємо про добрі заміри урядових верхів, а що іншого роб-

лять люди на полях. Дня 3-ц. м. відбулися загальні збори „Малопольського Товариства Рішучого“ у Львові, а на ньому між іншим рішено таке:

„Державний Рішучий Банк повинен набувати всі земельні маєтки виставлені на ліквідацію з метою парцеляції“.

„Державний Р. Банк повинен також знову позувати землю в середній Галичині („середньої Малопольське“) від дрібних рішучих, яку продав би відразу між рішучими, що осталися на селі, на довгоречинний і дешевий кредит. Це уможливило б тим, що позбавляються ґрунту в середній Галичині, набути значно більше землі на окраїнах („кресах“).

Отже з повітів Кольбушова, Ланцут, Радимі, Ніско, Переворськ, Дембіна і т. д. малиб осадники йти шукати землі до тих, що у них аж 45% господарств — це господарства нижче 2 гектарів! Мабуть не про таке осадництво говорив прем'єр — але таке готові ми знову пережити. Проти нього буде боронитися все українське селянство і весь український нарід. Бо український селянин не може діяти до того, щоб гинути з голоду на рідній землі.

Тому українське селянство чекає з нетерпінням, щоб при допомозі власної установи і на основі заяви прем'єра — діяти до землі, що на йому Божими і людськими правами дівно належить.

НА ВИПАДОК ПРОСТУДИ, грипи, запалення горла, мигдалів, при нервових болях і домоти у кістках треба дбати про шоденне, правильне випорожнення і для цього вживати під силками природної гіркої води FRANCISZKA-JOZEFA.

Волинське Єпархіяльне Зібрання.

12 і 13. лютого відбулося у Кременці під головуванням архієпископа Олексія Волинське Єпархіяльне Зібрання для затвердження звідомлення Духовної Консисторії з виконання бюджету за 1934. р., прийняття проекту єпархіяльного бюджету на 1936. р., вислухання актів ревізії кліководства, рахівництва й операцій Євangelічного Комітету за 1934. р., рефератів про стан місійної діяльності у 1935. р., а також про стан зазначення православної релігії в початкових і середніх школах Волині у 1934-35. р. Засідання відбулося у великій залі Дух. Семинарії, прикрашеній тропічними рослинами, портретами та державними польськими прапорами. На початку місці велике погруддя Т. Шевченка. Голосно звучала українська мова; іншої тут не було чути, хіба нішком...

Відкриваючи зібрання, архієп. Олексій у своїй вітальній промові звернув увагу волинському духовенству на ту велику роль, яку тепер відіграє в житті кожного народу національний момент і казав, що треба любити український нарід до болю, до мук, але в світлі Христової віри; призивав духовенство не гуртатись його і близько підійти до його радощів, до його горя, пам'ятаючи, що тільки в єднанні з посвятою можлива праця духовенства.

Настрій на збіді діловий. Помічалось зацікавлення пропозиціями справами. Бюджет Консисторії на 1936. р. висловлюється з суми 186.800

зол. і складається з прибутків: з дотації державного скарбу 7.000 зол., зі світлич операцій 18.000 зол., з продажі метричних бланків 5.500 зол. і з оподаткування церковного духовенства 156.300 зол. (оподаткування кожної парохії дає коло 200 зол.). У видатках є такі позиції: на утримання св. Синоду у Варшаві 36.000 зол., (або 20 прц. цілого бюджету), на утримання канцелярії Консисторії з додатками на соціальне забезпечення 92.038 зол. (або 45 прц. бюджету), на видання єпархіяльного органу „Церква і Нарід“ 10.000 зол., на єпархіяльну місію 5.000 зол., на фонд випр. митрополита Демби 2.600 зол., на канцелярські та поштові видати 16.000 зол., на допомогу Волинській Дух. Семинарії 7.500 зол.

Дотації українським приватним школам у Волині призначено в сумі 3.800 зол. (або 2 прц. цілого бюджету). В тому числі українські гімназії у Кременці 1.500 зол., гімназії у Луцьку і Рівному по 1.000 зол. і прив. українські початкові школи ім. гетьмана Мазеви в Рівному 300 зол. Ділі на утримання архієрейських домів асигновано 6.600 зол., благочинним (деканам) 6.750 зол., на ремонт Почаївської Лаври 10.000 зол. та на інші багаччі видати 412 зол., разом 186.800 зол.

Великі дебати викликала асигнування 10.000 зол. на ремонт Лаври. Бюджетова комісія запропонувала списати з бюджету цих 10.000 зол. як протест проти невідповідного відношення Лаври до архієпископа Олексія, за вороже відношення єпископа Лаври архим. Пантелеймона (галицького мисіоніста) до українства і за те, що в складі призначеної митрополитом Демби комісії на ремонт Лаври зовсім нема українського елемента, а лише росіяни „аубри“. І пропозиції заїти треба було ужити свого авторитету, щоб те асигнування залишилось в бюджеті. Однак збори єпархіяльного зібрання, щоб Почаївська Лавра не впадала у склад Волинської Єпархії, бо хотіли творити вона домену варшавського митрополита на Волині, де мають захист московські заводи і де вони ведуть свою розкладову роботу серед українського населення, користуючись своєю безвідповідністю від волинського єпископа.

Зібрання знову ухвалило звернутись до державної влади і митрополита Демби з проханням заснувати ліцей на Волині, а не у Варшаві, і це передбачує міністерський проект, а для прийняття цього окреслює в бюджету 6.000 зол. і інтернат у Варшаві, де діти правосл. духовенства вчаться в польських гімназіях, замість семінарії у Кременці та Вильні.

Багато теж розмов викликала проєкт бюджетової комісії зменшити асигнування на утримання Варшавського Синоду із 42.000 зол. на 30.000 зол. Більшість голосів тайним голосуванням

Підсумки еспанських виборів.

МАДРИТ, 19. 2. ПАТ. Офіційно подати вислід виборів у Мадриті: могол/й фронт здобув 225.000 голосів, правіца 187.000. Хіль Роблес, що стояв на 7 місці лівої правіци, перепав у виборах. Прем'єр Валладрес заявив, що точні виследи виборів будуть відомі шойно завтра, 20. ц. м., тому що подекуди треба було перевести додаткове голосування. Правдоподібно правіца матиме 168 мандатів, центр 41, лівиця 221; кому припадуть останні 42 мандати — ще невідомо. Лівиця сподіється дістати 250 мандатів. З дня на день ждуть кібіметної кризи.

ПРИВЕРНЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО САМОВРЯДУВАННЯ В КАТАЛЬОНІ.

МАДРИТ, 19. 2. ПАТ. Новий губернатор Каталонії Мазес привернув діяльність громадських рад, припинену від здавлення сепаратистичного зриву осіню 1934 р. Юрба ованіо привитала посадики Барселони, який у промові висловив м. ін. надію, що небагом повернуться на свої становища члени катальонського уряду, тепер ув'язнені.

НЕ БУЛО ВІЙСЬКОВОГО БУНТУ.

МАДРИТ, 18. 2. ПАТ. Телеграфічна агенція Фабра заперечує чутки, правдоподібно ширені лівими кругами, про військовий бунт на летунському майдані в Куатросентос. Ці вістки викликали буди несупокій у Мадриті, де — подібно як у Барселоні — ліві організації були в поготівлі.

ДАЛЬШІ ЗАВОРУШЕННЯ.

БАРСЕЛЬОНА, 19. 2. ПАТ. Частина населення Моністроль виступила проти військової влади, що усунула посадики; у сутичці ранени кілька осіб.

МАДРИТ, 19. 2. ПАТ. По зв'язаннях привернутий спокій; лише у Бургон збунтувалися в'язні, але їх присмирили без проливу крові. Вояки стали проголосили у Сарагосі, Валенсії, Аліканте, Мурсії та Сан Хосе. У Сарагосі поліція стріляла розганяла демонстрантів, що домагались амністії для політичних в'язнів; 1 убитий, 2 жінки та 4 мужики ранених. Арештували чимало комуністів.

ТАКОЖ ДЛЯ ДИТИНИ МАМО!

Це мило для делікатної
цери, яке САМА вживаєш.

Чимало шкідливого о-
дичного олію вжива-
ють до виробу кожного
кусника мила Паль-
молі.

Першим косметичним заходом для дитини є мити її обличчя олією. Справді шкіра не знає нічого лагіднішого для делікатної шкіри немовляти. Оліяний олію, відомий уже від початку цивілізації як засіб покращення краси — «топлене» при температурі тіла, не дразнить, лагідно проминає пори шкіри, очищує їх і оживляє. Такою милою Пальмолі є секрет миття олією оліїмих і пальмолі.

овочів. Лагідна і багата піна цього славного туалетного мила заступає косметичний засіб.

Масуйте лице, шию, рамена — ціле тіло — відкинутою ціною мила Пальмолі. Дозвольте їй проникнути глибоко; потім сполосніть теплою водою, а потім анжмою.

Наслідком її постійного вживання є така бажана могорода, щоб мати «серу Пальмолі»!

Цілий світ подивляється цю «дівочу церу Пальмолі в».

прийнято проєкт бюджетової комісії. Цілу бурю протестів викликав лист уповноваженого Російського Народного Об'єднання (РНО) п. Перевалова, щоб зібрання, асигнувати дотації українським приватним гімназіям, асигнувало якусь суму і на російські гімназії в Рівному і Луцьку та на російські «родні школи» в Рівному і Ковалі. Відповідей на той лист дав священник Губа з Ковалі, який характеризував релігійну чорнософену московської організації в житті цього народу, як розкладову і деморалізуючу і рішуче заперечив право росіянам на допомогу для їх шкіл, бо школи такої тут не потрібно. Над листом РНО збори по промові посла Певного перейшли до другого порядку, хоча був такий священник (Сомковський Олександр), який з імені принципів, що у церкві нема єдина відома «протест» «сигналізувати гроші і на московські школи. Помітний був виступ сенатора воліського духовенства прогосера Сергія Селезньова, який обстоював необхідність збільшити асигнування грошей на українські гімназії призначені в 2—3 рази, бо він падає від сорому, що так мало асигнували (3.500 зол.).

Надаючи велике значіння національному моменту в житті Православної Церкви на Волині, збори прийняли з радістю та великим одороженням проєкт комісії для перекладу богослужбових книг на українську мову при Українському Науковому Інституті у Варшаві, а також просили вищу духовну владу одобрити проєкт цієї комісії і якомога швидше надрукувати ці праці для загального вжитку, як теж видати Євангелію, Апостол і поти церковних співів.

Засталося ще дати над справою навчання православної релігії в школах продовж 1934/35 шк. року, збори ствердили, що у справознавчому році було на Волині 1.477 початкових шкіл, 12 гімназій (у тому числі 3 приватні українські), і дук. семінарія і 1 дівоче школа, з учительськими семінаріями і 16 спеціальних фахових шкіл, де вчилася 140.000 православних учнів. Тепер положення навчання погіршилося. Бо зменшили число годин (у початкових школах 2 години тижнево по 45 хв.); дали шкільні інспектори призначати на катехитів для прав дітей без погодження з єпархіальною владою, без віновитої мови, не тільки світських учителів, але навіть людей чужої релігії та зменшили платню за науку релігії. Крім того Синод до цієї пори не видав в українській мові підручників релігії, еристоріваних до нових програм навчання, не видав програм для навчання, а також нема підручників в методикі релігії. Ухвалено просити міністерство освіти і православну митрополію усунути всі ці ненормальності і звернутись до духовенства з вичинком поставитись пильніше до своїх обов'язків катехитів і частіше скликати єпархіальні конференції з катехитами. Шікреслено, що в науку православної релігії мусять конче викладати українською мовою і з українських підручників.

У висказах і в дебатах про справу місійної праці на Волині червоно-литкою проходить необхідність дуже поважно звернути увагу на національний момент; проповіді і релігійно-моральна література повинні бути лише в українській мові, тому збори ухвалили звернутися до Сино-

ду з проханням прислати на Волинь місійну літературу лише в українській мові, а також видати молитовник українською мовою. При кожній на роки повинні теж заложити бібліотеки для користування парохіян, де були і світські книжки.

На зборах повідомлено, що в мин. році впадо з рук терористів з прав священників — Рогальський, Пятаченко і Татур. Двох священників судив суд на вичинці — протоєрея Червильського з Ковалі за те, що з церковної проповіді-

ці зневажив папу римського і католицьку релігію, а священника Табаковського зі с. Городища на Лучині під впливом приналежності до ОУН.

Наприкінці сід зазначити, що на з'їзді кількох промовців підкреслювало думку про те, які позитивні значіння для справи одороження Православної Церкви на Волині має участь у працях з'їзду тих кількох світських, які можуть залізати туди, куди око священника не відражається асигнувати.

Не комуністи зробили революцію у Парагваю, а солдатека.

АСУНСІОН, 19. 2. ПАТ. Провідник парагвайських повстанців полк. Франко заявив, що причиною революції було невдоволення закордонною політикою дотеперішнього уряду та обурення колоніальних воєн в недавній війні з Болівією. Зате явдусь стверджують, що повстанці зовсім не одражають комунізму. Сам полк. Франко перебуває в Буєнос-Айрес, куди недавно вислав його чинно повалений уряд, підозрюючи його у зв'язках з комуністами. На домагає парагвайського посла «ргентинський уряд згодиться придержати полковника Франка, доки не виїде новий парагвайський уряд, виносений револю-

цією. Сподіються, що йому все таки вдасться висмилюватися в Аргентині на приватному з'їзді, тим більше, що провідники повстання виваля його телеграфічно до повороту. Дотепер у загупстві кермує повстанням підполк. Сміт. Владу об'явили колоніальні воєни, що на голову держали висувають полк. Франко. Дотеперішній президент Алія стоварив разом в початковий похід Естігарсія на капошірку і азовив димісії з руки й команданта. Трамвайний рух в Асунсїон одержаний, часописи не виходять; арештою павує опозиція; місто обсажене військом.

ЧИ ТУДИ ДОРОГА?

Дальші замкнення сметанкових стай в Заліщищині.

Пишуть нам із Заліщищини:

В ч. 26 „Діла“ з 4. лютого ц. р. була стаття про замкнення старостом у Заліщиках в другій половині січня ц. р. сметанкових стай, приналежних до районових молочарень М.С., в цій західній частині заліщицького повіту, а в ч. 28 „Діла“ з 6. лютого ц. р. обширний допис із села Базар, чортківського повіту, про замкнення заліщицьким старостом сметанкових стай у Цапівцях і Садках (повіт Залішки), що належать до Районової Молочарні в Базарі. В справі замкнення сметанкових стай у Цапівцях і Садках дівіс посол д-р Степан Баран інтерпелює в сойм до міністрів: внутрішніх справ та рільництва і земельних реформ, а надто інтерпелює особисто у тернопільського воєводи п. Дзевалтовського-Гінтовта. Висліди той інтерпелює та інтерв'єсний покищо нам невідомі, а тепер приходиться нам занотувати тільки нові замкнення — теж з другої половини січня ц. р. — сметанкових стай у кількох дальших громадах заліщицького повіту.

Шукаючи виходу із затяжної господарської скрути, наше селянство кількох південних подільських повітів (Борщів — Залішки — Чортків — Бучач) в останніх часах зачало оснорувати районові молочарні у важливіших центрах повітів зі сметанковими стадами в поодиноких громадах. Цілою акцією кермував наш фаховий союз: Краєвий Молочарський Союз „Масло-союз“ у Львові, чи пак його окремий інструктор в Чорткові. Нова донелазна галузь госпо-

дарської організації на південному Поділлі знайшла велике зрозуміння у наших селян, біда тільки, що стрінулася вона з великими перепонами деяких старост.

Найбільше перепон наша молочарська організація мала в останніх рсках на терені борщівського повіту, якого значна частина лежить у прикордонній смузі, до якої доступ можливий лише на основі так званих червоних карт, себто карт асупу на прикордонну смугу, які виділяються старостою. Довгі часи який інструктор Маслосоюзу такої червоної карти не міг дістати; тому на значних просторах борщівського повіту не можна було перевести правильної молочарської організації. Борщівський староста п. Вахалович свій заказ асупу інструктору Маслосоюзу у прикордонну смугу мотивував політичними оглядами, мовляв — дотичний молочарський інструктор є політично підозрілий. Тимчасом той сам староста, як предсідний повітового виділу, і на засіданнях господарської комісії при повітовій раді і на засіданнях повітового виділу та на зібраннях виїтів форсував усіми засобами молочарську акцію під патронатом повітового виділу, які мала бути — очевидно — у польських руках. Ця акція не так поведеться, як цього собі дехто бажав. Масло-союз добився остаточно деякої свободи рухів у своїй організаційній праці у борщівському повіті, організуючи велику Районову Молочарню в Гермаківці зі сметанковими стадами в кількох громадах прикордонної смуги, починаючи

від Скали й Іваницької. Всіх перепон, як зачуваємо, ще так не усунуто і місцева адміністрація й поліційна влада, а навіть КОП (Корпус Охорони Пограниччя), плетуть стежки і датище за старою молочною організацією.

Один з останніх південно-подільських повітів, що приступив до організації праці у молочно-чарській ділянці під кермою Маслосоюзу, був заліщицький повіт. Відповідний ґрунт приготувано заходами наших місцевих старих, досвідчених і асесованих осіб та економічних діячів, головню б. сенатора Василя Баранка і д-ра Романа Стефановича. — І відкрито Районову Молочарню Маслосоюзу в Торськмі, повіт Заліщицький, для південно-західної частини повіту. Громади північно-західної частини повіту, що межують з повітами: чортківським і бучацьким, приділено до Районові Молочарні в Базарі (повіт Чортків) — а саме згадані вже Цапівці і Садки і до Районові Молочарні в Скоморохах (повіт Бучач), де розвів широку й успішну молочно-чарську акцію місцевий парох о. Іван Галібей. До Районові Молочарні в Скоморохах приділено зі заліщицького повіту недалекі громади: Хмелева, Лятань, Дорогичівка і Свєршківці, влаштуваючи всюди сметанкові стації.

Влаштування молочно-чарських районівок у Базарі, Скоморохах і Торськмі, як і сметанкових стацій у поодиначих громадах, відповідало повній гігієнічній примітності і постановам промислового закону. Повідомлено дотичну владу, викуплено промислові патенти і розпочато намічену працю.

Та тут увійшла небажком в дорогу молочно-чарська акція повітового відділу в Заліщиках, що хочемо хочє вислідувати державу з її господарської естатизми і береться до праці всупереч усім вимогам господарської логіки і життєвої практики. В кілька місяців цю осуджену Районову Молочарню, члену Маслосоюзу в Базарі, повітовий відділ у Заліщиках осває польську конкурентну молочно-чарню в селі Бураківці, що віддалене від Базару всього три кілометри, хоч закін виразно забороняє освоювати кооперативні молочно-чарні близько себе, і приміщено її в суперниках, всупереч теж виразній постанові закону. Як відомо вже з допису „Діла“ ч. 28, конкурентна польська молочно-чарня в Бураківці дістала поміч від чиновника, що в господарській справі не тільки мішатися. А саме комісія збірної громади, до якої належать Цапівці і Садки, замкнула і запечатала кружівки збірних станиць у Цапівцях і Садках, і не допомогла нічого інтервенція в урядуючого віцестарости в Заліщиках (староста п. Кжижанівський цілий січень ц. р. був на відпустці). Відомо теж зі згаданого допису, як великі перепони від місцевої поліції мала й сама Районна Молочарня в Базарі при своєму урештотенні. Поліція не допускала навіть віддавати сметанки до локалі районівки в Базарі і щойно особиста інтервенція на місці чортківського старости п. Мошинського перепинила цю небувалу господарську ревність поліції.

Не менше „дбайливим“ про господарське піднесення нашого села є і повітовий відділ у Заліщиках. Крім згаданої конкурентної польської молочно-чарні в Бураківці ця самоуправна установа постаралася про оснування другої конкурентної польської молочно-чарської районівки в Торськмі, повіт Заліщицький, і то вже після того, як основано тамже Районову Молочарню, чл. Маслосоюзу. Для успішної конкурентної польської районівки в Торськмі приміщено у найближчому сусідстві української районівки у віддалі яких 200 метрів.

Та на цьому ще не кінець.

Староство в Заліщиках у часі, як староста п. Кжижанівський був на відпустці, з січня ц. р. замкнуло сметанкову стацію в Шутроминцях, повіт Заліщицький, що належала до української Районові Молочарні в Торськмі, а датище в тому самому часі сметанкові стації: в Хмелеві, Лятані, Дорогичівці і Свєршківцях, повіт Заліщицький, що належали до української Районові Молочарні в Скоморохах, повіт Бучач. В цей спосіб заліщицьке староство за один місяць січня 1936 р. замкнуло й унерукомило аж сім наших господарських станиць, якими були сметанкові стації районівок, членів Маслосоюзу, і тим самим припинило зовсім дальшу молочно-чарську організацію в дотичних громадах.

Покищо стійки. А тепер питаємо: Кому це так і чому те все починається до — не кажемо вже політичної, — але суто господарської нормалізації польсько-українських відносин до господарського піднесення села?

Болячки судівництва та павперизація адвокатури.

У вівторок 18. лютого ц. р. йшла далі дискусія над бюджетом. Союм прийняв без дискусії і без зміни бюджет президента Польщі, описав бюджет союму і сенату, Ніявничої Контролі Палати та президії ради міністрів. Дошла дискусія велась при розгляданні бюджету міністерства справедливости. Референт пос. Оюда висунув низку домагань до міністерства справедливости. Домагався зміни права убогих, обійняти суд, оплат, обговорив справу ремесла по званих і павперизацію адвокатів. Висловився за тісною опірацією судів, прокураторів та адвокатів. Домагався зміни закону про устрій адвокатури, щоб міністерство справедливости мало вплив на склад адвокатури та щоб завело примус судової практики для адвокатських апіліантів. У дискусії промовали кільках послів. Ко. Любальський домагався скасування безплатної практики для апіліантів у судах.

Дошу промову виголосив пос. І. Волянський від Української Парламентарної Репрезентації, якої широкий зміст подаємо окремо. Промови відповідав віцємістер Сечковський. Залив, що адвокати мають самоуправу і мусять самі собі помагати. Заявив, що міністерство справедливости не обмежує діяльності адвокатів, але зате інші державні уряди несприхильно ставляться до адвокатури. Описав союм прийняв бюджет міністерства справедливости і маршал союму відложив засідання до середи.

З організаційного руху.

Політична нарада в Городку.

Дня 13. лютого ц. р. відбулася в Городку заходом Повітового Народного Комітету велика політична нарада інтелігенції і представників сіл Городеччини. Народою проводив голова П. Н. К. в Городку о. Микола Думанський. Основний реферат про наше політичне положення під теперішню хвилину та про діяльність Української Парламентарної Репрезентації виголосив ред. Гриць Гладкий зі Львова. По рефераті вивалася річова дискусія, в якій брали слово: о. М. Думанський, о. В. Демчук, о. Т. Пар, дир. Буцманюк, м-р Татух і студ. Стець та Яворський. В дискусії порушено багато певних справ Городеччини, головню недостачу добре налаштованого апарату у культурно-освітній і господарській ділянці там в самому повітовому центрі в Городку. Присутні порушили теж справу створення політичних комітету УНДО по всіх селах повіту, які своєю активністю та конструктивною працею будуть основою діяльності нашого політичного проводу. Голова ПНК висловився привабливо, що вже в найближчому часі буде відкрито в Городку Повітова Народна Канцелярія, в якій урядові даватиме членам в освітніх днях праві поради.

На внісок о. сов. Теодосія Цара присутні поголосно прийняли такі дві резолюції: 1) Повітний Народний Комітет у Городку на нараді 13. лютого ц. р. одобрює діяльність проводу УНДО та УНР; 2) ПНК прохає, щоб Президія УНДО у Львові звернула більшу увагу на Городеччину і своєю активною підтримкою та вказівками спричинилася до зміцнення політичного життя переднього повіту.

Хоч у четвер 13. лютого була метелиця, на нараду прибуло понад 80 учасників. Заступники були такі села: Галичани, Городок, Година, Доброслав, Дроздовичі, Каменобід, Мамковичі, Мальчиці, Річичани, Тучани та Угерці.

Закінчуючи політичну нараду представники подякували представників УНДО ред. Г. Гладкому і всім прийнявши за участь. На закінченні багаторазовою головою черговою політичного проводу дан ширшого громадянства Городеччини, в якій подібно буде обговорена організація повіту під політичним оглядом, на п'ятницю 20. лютого ц. р., год. 11. вєредпол. у Городку в селі вєса „Поміч“; для інтелігенції повіту буде нарада того самого дня в год. 4. попол.

Новий нафтовий басейн у Галичині.

У вівторок 18. лютого ц. р. віцепрем. Квятковський ваяв у сенаті ось що: „Стоїмо мабуть перед фактом нового досить видатного нафтового басейну“. Нема сумніву, що віцепрем'єр мав на

думці новий басейн в околиці Миклинка та Ляш пов. Лісько. Власники нафтових ґрунтів у цьому районі досі не контрастують піль, чекають терпеливо на прихід українського капіталу.

СУДІВНИЦТВО.

ЗМІСТ ПРОМОВИ ПОС. Д-РА ІВАНА ВОЛЯНСЬКОГО НА ЗАСІДАННІ СОЮМУ ДНЯ 18. П. 1936. ПРИ БУДЖЕТІ МІНІСТЕРСТВА СПРАВ ЕДЛИВОСТИ.

Приглядаючись теперішньому бюджетові Міністерства Справедливости стверджую, що преліміновані доходи мають покрити преліміновані видатки майже у 43%; ті цифри вказують ясно на недопускальну спеціально у тому ресорті тенденцію створити „самовистарчальність“. Вимір справедливости є такою самою конетичністю, як удержання внутрішньої й зовнішньої безпеки краю, а про дохідність у тих ресортах нема мови.

Адже є фактом, що сьогодні вірять крім вступної оплати при початку справи перед судом мусить згорі внести оплати за цілу судову розправу, дарма що дуже часто нема виглядів не лише на шкоре, але взагалі на виконання присуду. Чейже трудно замикати дорогу до державного суду громадянинові, який по думці ст. 112 к. п. ц. не може добути посвідки „цілковитого вбожества“. На просторі львівської Апеляції у випадках, де виказано насправду цілковите вбожество, судді, пристосовуючись до цілої поведки обійняти та устних поучень у цій справі, — постійно — за нечисленними виїзками — відмовляють права вбогих.

Дальше вважаю, що й супроти справ про ушкодження тіла, та злочинне ушкодження чужої власности слід би вірвати з дотеперішнім підґрунтям їх до категорії приватних обвинувачень з обов'язком виплачувати зачети, бо насправду це веде до захитання безпеки бідної одиниці.

Зовсім слушно вказують на нечасну осудальність в обсядженні судейських становищ, зявляю докваліфікації у стосованні слідчих арештів, що у 25—30% кінчається звільненням арештованих судами. Справді замало рахуємось з тим великим добром, яким є свобода й добре

імя одиниці, яка при теперішньому законодавстві не може рахувати навіть на той сумнівний вартості п'ястер, яким було давніше відшкодування зі скарбу держави за невинний арешт; крім того неопотрібно збільшаємо бюджет зявків на удержання арештованих.

Дальше вважаю недопускальним зназдо м. лике обмежування числа канцелярського персоналу, яке тепер переведено до неймовірних меж на території львівського апеляційного суду. Наказана суддям у карних справах осудальність у видатках на свідків, отже по зможі зявати лише двох (і такий свого часу мав м. обійняти), насправду не веде до вєнриття матеріальної правди. Так само й у цивільних справах трудно вимагати від судді, щоб він у річниці, про який каже обійняти, скінчив справу без огляду на її запутаність, передовсім при необсядженні етатах і переглядні судді.

Слушно вказав п. справоздавець на конетичність гармонійних взаємин суддів, прокураторів і адвокатів. Тут промовець дав цілу низку прикладів, яка суха формалістика пакує і польських судів і на які прикрити є наравне однаково судді як і адвокати, коли починають поводитись простіше, більш природно і по людськи. Вважаю, що повага суду залежить передовсім від внутрішньої вартости судді, а ніколи від акуратного вбирання тог і беретів, зявляції від адвокатури і т. п.

Зовсім раціонально підкреслив п. справоздавець, що коли присуд має бути безоглядно шанований, то вимір справедливости мусить змагати, щоб присуд був добрий і своїм змістом переконував про свою слушність. Тут приходять мені на думку два моменти: вєредовсім тоїнаюче від повесих тоїох літ вєд-

чованих зі судів присяжних (на просторі львівської апеляції) сільського елементу, а наших сторонах здебільша українського, а даліше політика виміру кар у т. зв. політичних процесах.

Особисто стою найдаліше від всяких негалицьких організацій, передовсім від т. зв. ОМН. Проте мені доручено оборону з уряду в одному процесі злочинних членів тої організації. Рішальний про кару предсідник зовсім отаверто зажадав від мене, щоб я виміг на клієнта, який — мимоходом кажучи — в чотири очі запевнявав мене найрішучіше, що в справі не брав ніякої участі, щоб він признався до вини, а тоді вимірю йому дрібну кару, „лише“ трилітню. З уяви на те, що клієнт не признається, кара виселє 13 літ! Розумію, що оборона держави перед державними злочинцями мусить бути безоглядна, атім слід зберігати якусь пропорию між провинною та карою. Аджеж той молодий хлопчик чи дівчина, яких молоді уми запалились — може безкритично, змістом якоїсь негалицької книжки чи часопису, — після потрясіння карою, що її пераза попередило виказання дуже нестигмих поступків провідників підземелля, — може в недалекому часі прозріти і вернутись до позитивної, конструктивної громадянської праці. Тут навіть додаткові карі покарювання громадянських прав треба стосувати дуже оглядково.

Переходжу до дуже болючої справи пошанування мовного ажису в судівництві й нотаріаті на просторі львівської апеляції та персональної політики при обсяді становищі судів, канцелярських урядовців у нотаріаті, врешті при імендженні судових знавців.

Всупереч виразному прахисоту від літ на просторі львівського апеляційного суду ніяка українська сторона (хоча за дуже нечисленними, мені невідомими випадками) не дістала нічого оречення в українській мові, хоча цього згідно зі законом домагалася. У сьогоднішніх умовах це рід просто невикональна, бо тепер вже майже нема судейського ні урядничого персоналу, що володіє би українською мовою, адже в нікому суді нема ні одної машини до писання з українською азбукою. Доходить до того, що останніми часами зможуться випадки, де через незнання мови навіть присяги нема кому відібрати від сторони або свідка в їх рідній українській мові.

А чейже кардинальною вимогою належного аміру справедливості є знання мови населення!

Коли Аде про участь українського елементу в судівництві, нотаріаті і на листах судових знавців на просторі львівського апеляційного суду, то слід зазначити просто ідеальне „від українцями“ тих відділів прилюдної служби. Великі „заслуги“ у цьому напрямі поклав бувший президєнт того суду. А чейже було там чимало людей наспраду львівських супроти дер-

Діабетики!

Без скарини на незрівнянний сироп, подія свіжій тістечка, торт, маженики, крім цього кашки, гриски, терту булку, мажорни, муку, хліб „Сол“ поручає „СЕМБОБЕ“, Львів, Сикотська 31, тел. 115-80. Висадка на провінцію і до домі.

жави, які глибоко відчували крияду передчасного змертутування або звільнення без змертутури. Ці „чистки“ були такі основні і так далеко сягаючи, що навіть по виході з публічної служби досягла усунення консеквенції тих звільнень. Знаю офіціала, з якого одинином політику було греко-католицьке віросповідання.

З лист судових знавців счеркнено майже всі особи української національності, хоч признаю їх високу фахову кваліфікацію та безсумнівну державну лояльність.

Хочу ще згадати коротко про нотаріат.

З огляду на надзвичайно високу нотаріальну оплату примус нотаріального акту доводиться до якого обороту землею серед сільського населення, яке в теперішніх умовах не може платити за коначний нотаріальний акт рівновартості чверть і навіть пів морга ґрунту. Які наслідки тієї анархії повстають у терені, може відобразити карний реєстр котрогогонебудь суду в просторі львівської апеляції.

Зпочаткована за часів попереднього предсідника львівського апеляційного суду комасія нотаріальних канцелярій довела до неадекватного зрубвання ціл за канцелярським чинством, повбавляючи рівночасно ряд канцелярських працівників хліба, при чому стрінуло це у великому відсотку український елемент.

Персональне викидання людей з нотаріату, яке в тій діяльності переводило попередній предсідник львівської апеляції, довело до усунення ряду дуже вартисних одиниць у силі віку, товсім львівських супроти запалили лише через

65 прецизійних
машин виконує,
складає і перевірює
жаріаки TUNGSRAM
з двоскрутним дротиком.
Тому вони світять
так знаменито.

Іх приналежність до української національності. Обсядження посади нотаріуса змертутування урядовими винагородами безнадійний стан для фахового нотаріального достоту, не оправдуючи зовсім під фаховим оглядом нотаріальні діяльності.

Розумію, що в теперішній стації важко повернути компетенцію судів з поминеним коморнікам для езекуційного надділу, але мушу звернути увагу на недопустимість практики при множенні коштів коморніків підчас стягання дрібних належностей, передовсім т. зв. урядових. Для стягнення 50 або 80 сот. для рішачка, що часто не має на сні і віфту, зростає кілька-золотий кошт.

Важко і бажало би вказати на те, що не лише, щобі вказати, залежно від того, чи є гірше або краще винишувати, чи находитись у маларичній околиці, могла становити загострювання присуду, непередбачене ні в законі, ні в даному присуді. А чейже такою вказницею є тюрма на Святому Хресті, щодо якої вже Коїсія Високого Союзу в 1923 р. під проводом тосла Тугута ствердила, що слід цю вказницю найшкоріше зліквідувати.

З відчитової сали.

ПРОФ. Д-Р МИК. ЧУБАТИЙ: „Східні та західні впливи в історії української Церкви“. ХІ-й акадємічний звіт.

Для 16. ц. м. проф. д-р Микола Чубатий вголосив дуже цікавий реферат п. н. „Східні та західні впливи в історії української Церкви“. Ті впливи діяють ще і тепер не тільки в житті Церкви, але в Нації. З одної сторони світ византисько-московський, а другої латинь-польський ділали раз сильніше, раз слабше, раз корисно, раз шкідливо для нашої Церкви.

В домонгольській добі і в 17. ст. ті впливи були корисні, бо мали багато животних над і культурних сил. Одначе у 18. і 19. ст. чужі впливи мали меншу слабу тоді Церкву. Наймаркантишніша риса української національної культури, як окремі від російської та польської, це ориґінальне оповіщення двох культурних світів, сходу і заходу. В усіх ділянках церковно-культурного життя на Україні греко-византийська культура стала в нас основою. З другого боку були живі впливи в Німеччині та Святої Римської. Все жакі наша Церква в домонгольській добі рішались значно від свого прототипу — византийської Церкви. На византийським ефемеріс укладалися ефемеріс рішкі культурні елементи. Київський митрополіт мав бути залежний не тільки від патріарха, але і від цесаря. Одначе наша державна влада забороняла це. Пана не вимагав того для свого цесаря. Тому українська влада не потурала залежності нашої Церкви від царгородського патріархату і відкривала широко ворота для західних впливів. Чим сильніша була наша державна влада, тим менша була залежність нашої Церкви від Царгороду, і навпаки. Церковний роздор утримувався на Україні 1104. р. на Святополку, підчас половецьких нападів, у часі найбільшого ослаблення Київської Держави. Багато прикладів свідчить, що Русь брала активну участь у житті християнської опільноти народів Заходу. Наші князі й духовенство були за повним усамостійненням нашої Церкви від Візантії.

Наша Церква під впливом тих двох течій зачала оформлюватись в окремі церковно-культурні типи і в снітєзі Сходу й Заходу адобувала своє власне церковно-культурне „я“. Крім того наша Церква набрала багато національних прикмет Ріану за Панама оповіщення та в тапаченію

нації, як на Україні. Подія нашої Церкви відно відно політові на удільні князівства. Побіч князівства були князі Церкв. Роль київського митрополита була подібною до ролі великого київського князя. Він мав упріщення патріарха. Київська митрополія „займає“ азіала розбиту Українську Землю в одно.

З прилученням Галичини до Польщі відно впливи змінились основно. Зацалися сильні атаки римського католицизму на нашу Церкву. На Заході не було арозуміння для опрала обиднава української Церкви в Римом. Замість обиднава, проаганава введення відрату римського католицизму. Завадено князу латинським єпископості: у Перемішлі, Холмі, Володимирі, Луцьку, поствалено римо-кат. галицького митрополита. На шій Церкві зацалися боротьбу за власне існування. Тутшло не так про віру, як про ласка-джиння іншої, чужої форми церковного життя. Як реакція наша Церква зацала шукати зв'язків з Візантією. Для самооборони повстали братства. Не жакі опії держави, наша Церква понала з залежності від світських, від „нашої“ шлхти. Так повстали сповіртні громадянський падам, ще довів до соборності в Церкві, насади, що світські можуть брати участь у соборі і вирішувати чи сто церковні справи. Ідея соборності повстала в часі слабости нашої церкви і опрала під впливом протестантизму. Вона влєсла „наріху“ і хаос. Щобі опривити ясну Церкву, провідні церковні яруги зацали думати про ревірліану унію в Римом Велику ролу в підготові унії відіграв Констаґтин Острожський, хоч ще не зовсім власної його аходи. Одначе і невизначена Церква прийала деякі катол. звирці, як це робив митрополіт Петро Могила. Від 18. ст. українська православна церква підпала під московський вплив і атртіла свій національний характер. Уніа, мала Потією, мала через обиднава в Римом зв'язатися в єнітл. Заходом, але рівночасно не затратила церковно-культурних ідивідуальностей рідної Церкви.

У 18. ст. настало з обрїтіння і опольщення. Верхі нашої Церкви відчувалися такі вір народу, що Церква перестала бути для нього рідною. Тому так скоро, бо за 25 літ, Росія перетянула на православ'я понад 10 мільонів українців і білорусів. Не було серед верхів тодішньої нашої Церкви кандидатів на мучеників за унію. До побортвання алативної унії російський уряд дуже аручно алив свідомих українських духовників, як Ю. Кониський, Мелхиседек, Яворський, Гарасід та ін. Уніа лишилась тільки в Галичині. За 160 літ її існування були амагання в одного боку алативити і опольщувати її, а з другого боку — аросіянити. На щастя, створено галицьку митрополію з правми київської.

„ГМІНД“

не було підчас війни слово, яке прокидало в серцях наших земляків трівожні зворушення. Хто хоче знати, що воно значить нехай почитає книжку

д-ра Василя Маковського
під наг.

„ГМІНД“

Книжка має 304 сторінок друку і двобарану окладинку та коштує тільки 2 золь, з почтотою пересилкою 2.50 золь.

Замовляти в Адміністрації „Діла“,
Львів, Ринок 10.

Перед нашою Церквою такі вимоги на майбутнє: 1) поглибити наш вплив на мир в Ассосі, Столицю, бо це віддає нас різко від московського благочестія; 2) берегти ті прагнучі форми нашої Церкви, що складають старокришівську традицію. Це передовсім провідна роль мітрополії в нашій Церкві, бо по укладу нашої державності — це наймогутніший чинник консолідації не тільки нашої Церкви, але й Нції; 3) не треба зводити до нашого образу латинських або московсько-східних декораций, тільки плести старі наші традиції з першої половини 17. ст.; 4) наш образ з огляду на його місце на Вел. Україні треба пробити східно-стилевим у різних напрямі; 5) з господарських причин треба подумати над обережною реформою календаря; 6) наша діяльність має настановитися над справою делібату. Це все може вирішити тільки єдиний синод цілої Галицької Церковної Провінції.

В жовтні дискусії промовляли: д-р І. Копач, о. Р. Лукаш ЧСВВ, о. мітрат д-р П. Сліпий, род. В. Гайдовичевий, д-р К. Чехович, радн. В. Левицький, о. д-р М. Конрад і два православні волинці: Мостович і Середюк. Відповідала усім присутнім.

Реферат проф. д-ра Чубатого викликав величезне зацікавлення і повинен бути, з урахуванням на нашу актуальну тему, якнайскорше опублікований. Слухачів понад 150.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Народи мадарських монархістів відбулися на з'їзду Габсбургів у Штенкерсфель, в приналежності повновласника архидияка Оттона. Зачувати, буди то брали у них участь представники французького політичного світа.

Переслухують Блюма. Слідчий суддя переслухав учора перший раз деп. Блюма в його мешканні. Блюм відмовив усіх згадань, які особи запали були на нього і заявив, що не думає виступати зі скаргами на них.

Бельгійська публічна опінія проти Франції. Група фламандських послів і сенаторів католицької партії ухвалила демонстраційний внесок, звернений проти бельгійсько-французького договору з 1920 р. Ухвала фламандських католиків — це вислід кампанії, яку ведуть вони від деякого часу. Внесок стверджує, що дотеперішні випадки далеко випередили французько-бельгійський договір з 1920 р. Він не дає нічого для безпеки Бельгії, тому його слід з інтересу краю якнайскорше уневажнити.

Продовження закону про неутральність Злучених Держав прийняв — після парламенту — і сенат.

Болгарський король у Югославії. До Българу прийав болгарський король Борис. В то-жаристі регента князя Павла й королевої матері Марії він зложив вінок на гробі короля Олександра.

Діяльність італійської дипломатії. Віце-міністер закорд. справ Суліч відбув нараду з німецьким амбасадором фон Гесселем, що негайно відїхав до Берліна, а Суліч поїхав до Флярентії, побачитись з австрійським міністром закордонних справ Берген-Валленегом. Мусоліні прийняв сира Іріка Дрюммонда.

Криваве життя. Урядовий італійський комуніст стверджує, що абіссинські втрати у бою під Ендерта дуже великі. Там, де абіссинці намагалися ставити спротив італійській офензиві, залишили терен застелений полужаними. Можна нарахувати від 5.000 до 6.000 убитих, двічі стільки ранених, багаті полонених. Між італійцями вбитих 12 старшин, 122 воїків, ранених 24 старшин, 499 воїків; між еритрейськими вояками вбитих 54, ранених 76. З великого числа літаків, що брали участь в боях, один не вернувся до бази. Летуні не дають спокою вітаночим, що завертають на полудне.

Совісько-румунський договір, торговельний та платинний, підписали в Бухаресті; є у ньому кілька важливих упривілегованих нагів. Це перший договір між цими двома державами.

Протест проти арештувань католицьких діячів не священників зложив німецькому урядові папський нунцій Орانیо.

Литовсько-німецькі переговори вестимуться не у Ковні — як досі думали — лише у Берліні.

Абіссинці поширюють вістки про перемогу на півдні і твердять, що італійська перемога під Макале не була така велика.

У польській державі є 100 тисяч дітей недорозвинених; калік та ідіотів. Це жертви алкоголізму батьків.

Українське Протияльогольське Товариство „Відродження“.

ПРЕЗИДЕНТ МОСЦЬКИЙ ПОМИЛУВАВ Б. ПОСЛА ПРАГЕРА.

ВАРШАВА, 19. II. ПАТ. На ввешення міністра справедливості президент держави подарував решту невідсудженої варті буюшому послові ади. Прагерові, привернувши йому втрачені права та содарувавши наслідки варті, скреслюючи в ресертів звідку про присуд.

У четвер 20. II. м. ади. Прагера звільняють із в'язниці.

НОВИНКИ.

— Футра, всіякого рода, найвибагливіші, по дучах Юліан Гаушівський. пл. Капітульна 3. I. п. Телефон 254-46. 10 110—1

— Косметичний Інститут „ЕВА“, Львів, ул. Листопада ч. 32, II. п. Відмолоджує і поправляє найбільше знижені пери та виконує всі косметичні заходи для Пань і Панів. Ціни помірковані. Значні знижки в абонаментах і для П. Т. Студенток і Студентів. На складі пудри і креми. 7—20

— Машини до писання і до шиття вських систем і прибори до них, по найдешевших цінах, прецизійна направи машини вських систем поручає Юліан Ломага — Львів, ул. Велова 11. Одинок українська фірма в тій ділянці. Наука писання на машинах. 16-111

— В Українському Лікарському Товаристві, Підзалля 7, відбудуться в п'ятницю 21. лютого сходни членів з рефератом д-ра Н. Лукіновича п. з. Paralysis agitans genuina i paralysis agitans post encephalitem з демонстраціями хорих. 1151

— Піврічні пописи елевів Вищого Музичного Інституту ім. Лисенка у Львові відбудуться в дні 20. лютого в год. 20-тій у великій салі Муз. Т-ва (жизні роки і концертний курс) і 24 лютого в год. 19-тій в малій салі Муз. Т-ва (середні роки). Вступ вільний. Програма 50 сот. Пописи елевів клас ритмічної гімнастики і мистецтва деклямації відбудуться з початком березня.

— На Велику Маскаралу 22-го II. м. у салі „Народного Дому“ наші мистці вже почали приготувати декорації. Забава йде під знаком ошадности. Паті не повинні купувати дорогих костюмів, а з дешевих матеріял скласти собі дотепну легку маску, за яку можна дістати одну з цінних угород.

— В Українському Науковому Інституті в Берліні виголосить у п'ятницю, 21. II. м. д-р А. Трофимович німецький виклад на тему: „Боги пререхристиянської України“. Початок год. 8 веч.

— Деля Ліпинська, славна пісенниця та пародистка дає тільки одиний вечір 21-го II. м. у салі Музичного Т-ва у Львові. У програму входять твори сучасних письменників з образками гумору та сатири. Артистка виступить у барвистих костюмах. 25-го II. м. у тій самій салі виступить відомий хор Деля із солістами М. Фогта і А. Висоцьким.

— Засідання Фільмоліогічної Секції Наукового Товариства ім. Шевченка відбудеться в суботу 22. лютого у 18. год. в бібліотеці. На порядку дня: 1. Гості з України між галичанами

О. СЕВЕРИНА ЧСВВ.

МІЖ ЗЕМЛЯКАМИ ЗА ОКЕАНОМ.

Розстають із Львовом. — У Лондоні. — На кораблі.

Вранішня ці перелала нам авторка ще влітку минулого року. Містимо їх щойно тепер через надмір матеріалу, за що в Шем. Авторка прохаємо вибачення — Прим. Ред.

Мене звизають до уряду. Віддають паспорт на виїзд до Америки. Тепер я знаю, що за кілька тижнів попрощаю своїх і поїду за океан. Я вільна як птиця. Зустрілася на вулиці, роздумую хвилину, входжу до трамвая та їду на Личків. Іду на свіжу ще моголду нашої незабутньої лікарки бл. п. д-р Дарії Лежогубської-Чубатової. Во-а там не снітять. Біля неї спочиває її батько, дорогий директор нашої гімназії, а заний усім громадянам вологоустий о. Теодосій Лежогубський. Зустрілася на хвилину біля могили автора „Скопченого швіту“ та його старшого сусіда Шашковича, потім стаю коло пам'ятника Франка. Всі тут годяться, всі сплять спокійним сном і святі про красу долу батьківщини. Ще кілька кроків і я у стій могили тих, з якими так гірко було працювати... Та їх уже нема. Була половина грудня. Обнажені в листя дерева шуміли, вітер вигравав якусь дивну мелодію, що розривала душу.

Зі зболілим серцем, із заціпленнями устами вернулася домі. У хаті стала вибирати і складати вишивки, оризачені на виставу до Америки. Вибрала щонайкращі, хай світ побачить красу народного мистецтва.

Другого січня 1935. р. покинула Львів. Мене відпроводив гурток пань. Жаль було їх прощати. В їх товаристві їзати краще. Кожна з них найшла би там за далеким океаном відповідну працю, кожна потрапила би багату новому й цінному заморському землякам.

Ще хвилинка, поїзд рушає. Дивлюся через вікно і сохалу грачу аперед очей паню Шуратову, ще раз митнула лица д-р Денкевичової, Гургуліної, Чижовичової, останній з них інженір Пастернак. Ще хвилинка і вони залишилися, я відїхала.

Третього січня я у Гдині над морем. Дожилаю вантажного корабля. З огляду на куфрі з вишивками збирала дешевину дорогу. Рух малий. Нас було семеро, аж смішно мало товариство; зате корабель з вантажами беконами для англійців.

З корабельною їдою я освоєна. Іду вже варту до Америки та всеж чогось ніяково. Там, у монастирі, приготувалися до різдвяних свят, вже навіть несли, а я проведу Різдво на морі, так чогось дивно. Нарешті не смію, я-ж добровільно їду за океан зі своїми улюбленими вишивками, хочу придбати славу українській жіці, тож мушу все мужику перенести. Так наказував розум, але серця не навчили. Корабель рушив у дорогу аж вечером. На другий день розбухалося море, ва обізі не було вікого, ніхто не покидав напоти, море шаліло, кидало кораблем, як помелом. Так заїхали ми до кильонського каналу.

Ми віджили. З корабля приглядаємося німецьким селам; чути, як гавкали пси, аж тяжко вірвати, що я на кораблі. Ще одна ніч і ми доїхали до Лондону. Пригадала я собі, що там у краю колацують; перед очима майнули села, закутані в загати хати, по селу несеться дитячий голос коладників, всиди біленько, по хатях тепло, всиди радість, бо на землі прийшов Той, що пригортає всі зболілі серця, яким земне щастя в темний скрилось гріб. Костяк сльози. Ранок. Ми під Лондоном. По мене прийняв корабельний агент. Питається, в який готель хочу заїхати. „До католицького“ — відповідала. Мене завітали до гарного будинку, але всутрі показався Боже, не вірю, що я в Лондоні. В кімнаті холод, печі нема, по стіль нечиста. На ліж майже не роздзялася, жах торкнулися ковдри, вона одна могла би також спочати в якомусь музеї.

Побут у Лондоні стараюсь використати. Оглядаю місто, що своїм темпом життя пригадує Нью Йорк, тільки на кожному кроці відчуваче старинну культуру. Незавертий слоним залиши Бритійський Музей. Стою мов зачарована серед творами людського духа аперед десятком тисяч літ. У музею я звернула увагу на одну стару паву, що привела смли свою вичку, може десять літній дівчинку я уже задалегідь знайомила й зі світовим мистецтвом. Мабуть оривчала дівчак від дитинства цінити працю великих попередників. Третього дня телефонічно повідомили мене, що треба відїхати в дальшу дорогу.

За пару годин сиджу вже в авті.

Переїжджаю мрячний Лондон. Вже доїжджу до полудне, а всиди світилися електричні світла. Аж тепер я зрозуміла, що значать лондонські мряки. Рух, гамір, люди спішаються: серед сонних авт я побачила диво. Якийсь англійський мужик сидів на воші з явасом і преспокійно їв. Копі сильні, віз такий самий, як по наших дороз. Відзвук у солом'яному капелюсі, хоч це вже був зваятий січень. Входя до льокальки, аж все на мене до пристіни. Льокалька подібна до готелю. Зовсім неогрівана. Я дуже змерзла, аж дзвонила зубами. Переїжджаємо поля. Шкваро, що декуди біліє згенький сніжок, а подекуди на долинали пасути корови, зеленіють калаші/орні. А в нас, як довілься я в Америці, тріскають морози.

В четвертій годині я знову на кораблі. Затронувшись, корабель відплив на море. Звернувшись ще раз у сторону суші і сказала: Бувай аперд ва стара Європо!

На кораблі була байдука; всі були чужі, а ліжком не говорила, мала зі собою різні жувані й часописи, що їх набораї зібрав директор Ринд Піколи п. Сироток, за що йому я дякувала. На другий день почалася буря, але корабель не давися; всі говорили, що таких бурей не було давно, та я не переймалася вітром. — „Що громад те в бабрі“.

(Далі буде)

ПРИСУДИ НА НАЦ. СОЦІАЛІСТІВ В АВСТРІЇ.
ВІДЕНЬ, 19. 2. ПАТ. Останніми днями австрійські суди видали низку прилюдів, якими засудили членів тайної нац.-соціалістичної організації за протидержавну діяльність. Суд присяглих у Відні засудив столярського челядника на 5 літ і приватного службовця на 10 літ тяжкої в'язниці. Суд у Леобені засудив 4-х робітників на тяжку в'язницю від 1—5 літ.

4-ВІДСОТКОВА КОНСОЛІДАЦІЙНА ПОЗИЧКА.

ВАРШАВА, 19. 2. ПАТ. У „Деннику Законів“ з 19. лютого ц. р. ч. 12 міністер скарбу оголосив розпорядок про випуск 4-відсоткової консолідаційної позички та про умовини конверсії державних внутрішніх позичок. Консолідаційну позичку видають 15. травня ц. р. на квоту 600 мільонів золотих у золоті в облігації на показники по 50, 100, 500, 1.000, 5.000 і 10.000 золотих у золоті. Позичку сплачуватимуть до 15. травня 1982 р. починаючи від 15 листопада 1937 р. З тією метою ліквідується тягнення частини облігацій позички відбуватиметься що 15. травня і 15. листопада кожного року. Вильсонові числа облігацій оголосять у „Моніторі Польським“. Відсотки у висоті 4% платити що пізніше за зворотом відповідних купонів 15. травня і 15. листопада. Від 15. липня ц. р. до 15. травня 1937 р. Банк Польський, Банк Господарства Кривого, Поштова Каса Ошадности, Державний Річний Банк та їх відділи і каси скарбових урядів будуть вимінювати на облігації 4-відсоткової консолідаційної позички у відношенні 100 за 100 облігацій тих позичок: 1) 5-відсоткової державної земельної ренти І. серії з купоном платним 1. червня 1936; 2) 5% відсоткової будівельної позички ІІ. серії з купоном платним 15. вересня 1936 р.; 3) 5-відсоткової державної довгочасної ренти І. серії з купоном платним 15. грудня 1936 р.; 4) 4-відсоткової премійної інвестиційної позички, 3-відсоткової премійної будівельної позички І. серії та 6-відсоткової інвестиційної позички без якіх купонів і 5) 6-відсоткової „ародової“ позички з усіми купонами, платними після 15. січня 1936 р. починаючи від купону платного 1. липня 1936 р., але тільки перших членів або осіб, які дістали ці облігації на основі відступлення згідно з постановами закону.

1870—72 рр. (реф. д-ра К. Студинського). 2. Про поділ говорів Підкарпатської Русі (реф. д-ра І. Панькевича (зрештує д-р В. Сімович). 3. Біжучі справи. — Засідання Комісії Літературознавства при Фільол. Секції відбудеться 28-го ц. м. в год. 6.

— **Українка.** В журналі „Gleanings in Bee Culture“, що виходить у Меліна, стаєт Огійо, Злуч Держави П. Ам., вищена стаття Миколи Гайдака п. н. „Розвиток українського пасічництва. Петро Прокопович, п. н. р. пасічник та як він пропагував пасічництво у своєму часі“. В нотці до статті поміщено замітку про українську етногр. територію й історію наших вивчених змагань. У статті зміщено образки винаходів Прокоповича і портрет автора wraz з його біогр. даними.

— **Запальнички по 2 зол.** Зачувати, що стемплева плата від запальничок буде устійнена на 1 зол., якщо на це згодиться сірниковий монопол. В торгівлі остемпльовані запальнички мають коштувати разом зі стемплем 2 зол.

— **Історія одного дзвона.** Російські війська, відступаючи в 1915 р. на схід, забрали із дзвіниці при церкві в Красному пов. Золочів гарний дзвін ваги 900 кг., щоб перетопити його на гармати. Дзвін опинився в Одесі, звідки австрійські війська в 1918 р. відтранспортували його разом з іншими дзвонами назад до Галичини. Люди з Красного пізнали його на головному дворі у Львові, але зли змогли його відібрати, дзвін опинився на костелі св. Єлисавети у Львові. На домагання гр.-кат. парохів в Красному, як його власника, парох костела заявив, що дзвона не віддасть, бо дістав його від польського війська, яке заміняло його за якісь будівельні матеріали. На тім скінчилося і дзвін із церкви в Красному давонить даліше на костелі св. Єлисавети у Львові. Парохіяни в Красному не дістали за нього навіть ніжного відшкодування.

— **Погоня за скаженим песом у Львові.** В середу 19. лютого ц. р. на вул. Сонішній помінявся скажений пес-вовжур, який швидко минув вул. Шпильному, Казимірівську, на Голубовських і побіг вул. Леґіонів. По дорозі покусав кільканадцять осіб і подео на них одерж.

РОМАН — ЕКЗОТИКА — ПРИГОДА — НЕБЕЗ ПЕКА — БРАВУРА —
це все найдемо у великій фільмі з Чарльсом Бікфордом п. н.

Нині прем'єра в кіні **МАРУСЕНЬКА. ●●● ЗБІГЛЕЦЬ З ЯВИ.**

ПО ДОРОЗІ ЖИТТЯ.

Як пан Ян із Львова про гуцулів оповідав.

В останніх часах раз-у-раз читємо на сторінках нашої преси нагадування на Польське Радіо. Мовляв, Москва має час і змогу говорити до всіх народів, навіть до африканських племен, їхньою мовою, а Польське Радіо, що має стільки українських абонентів, ніяк не може спромогтися на українській мові.

Чи це не перебільшені претенсії? Річ правду не у формі, але в змісті. Важке, щоб Польське Радіо якнайбільше уваги присвячувало українському життю, нашим звичаям, літературі і т. д. А що ті „важкі“ будуть вигодошувати в польській мові? Боже мій! Поляки хотять знаходитися із нашим життям, для цьогож і це роблять.

Мупу ствердити, що поведінка Польського Радія під тим оглядом цілком кокретна.

На доказ наведу минулу неділю.

У вчорішніх годинах мав у циклі „Мандрівки“ виклад якийсь високовчений пан, Ян Болеслав Ліґоніський на тему: „На Гуцульщині“. Циклісти, науково обгрунтовані і розсудливі виклади, що сочинявся таким класичним реченням: „Карпати замешкує первісне плем'я, гуцули Охідної Малополюї, гуцулами звані.“

Прізда, як гарно сказав?

І говорив цей пан Ян із Львова це цівалімі речі. Яко в усіх сторіях світу збігає на Гуцульщину „кримінальні злочини“, як завели „расу турецьких копчиків“, як поцадавали собі чучи, головно румунські навища. Та не тільки навища тайли від румунів. Все інше також румунське. Стіль в будівничстві, назви містечностей,

— одним словом „Романія маре“ згідно з науковими тезами цього славного львівського етнолога повинна сягати щонайменше до Деянтина. Яні шкода, що цього всього не зга в листопаді 1918. року ген. Заліж, а то був би ніяк не віддав так добровільно Гуцульщини.

А ж цей пан Ян із Львова претаро пізнав гуцульські звичаї, з якою цікавістю оповідав про „лабіас“, оро гуцулів, що дмуться за полерені савіроски словами „Многая літа“ — (шкода, що не співають), що — слухали і не паслухаючися.

Виклад був ілюстрований двома грамофоновими кружками.

Дізнаю, що коли якийсь „лапо“ слухав ці високовчені елітубрації пана Яна із Львова, то певно поталав собі: „Файно це п'яні вігукують ала...“

Треба би преванжуватися. Хоч би для самої куртувої. Говорив полк про „гуралів Охідної Малополюї“, пошбен тепер українське виголосити англійський викид на тему „гуралів Західної Малополюї“, що замешкують епокраїні Татри, за які тому 16 літ пом. проф. Бальдер мусів зводити говернічні бої, бо мали бути передані Чехословаччині. Виклад може бути той сам, що його мав п'яні Ян, тільки треба би слово румун заступити словом слова, а „Многая літа“ — „Ото длі пех дліе пам...!“

Гадаю, що Польське Радіо повинно на цей куртуваний жест згодитися.

Не-Гиберій Горобець.

СПОРТ ЗА КОРДОНОМ.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА. З приводу непогоди не відбулися мачові змагання за місцецтво літ між дружинами: Салава — Спарта. Змагання наших дружин відбувалися на дуже непридатних грищах. Вислід подільних змагань такі: Неход — Теллінер Ф. К. 4:1 (1:1); С. К. Пильне — Ним. Ф. К. 3:0 (1:1); Жідане — Братів слави 1:1 (1:0); Кляно — Вікторія Пильне 1:0 (0:0) і Простейов — Коїм 7:1 (3:1).

АВСТРІЯ. Адміра — Раді 6:5; Вієнна — Спортклуб 3:0; Ф. П. Віл — Векер 1:1; Фльоріасдорфер — Фаворітнер 5:2; ВАЦ — Лібертас 2:0; Австрія — Гакоат 2:1.

МАДЯРЩИНА. Гугарія — Цугла 3:2; Ференшарош — Терекеш 8:1; Уйлашт — Атіла 4:0; Кішешт — Сегед 2:1; Боніш — Шальготеряні 3:1; Булафок — Фебуо 3:2; ІІІ. Окрута — Булаві 1:0.

Листування Редакції.

„Чорний Крук“. У суботу 22. ц. м. будите найцікавіше до год. 8. вечір у Львові на місці, бо потрібна лєґітимізація.

Театри

Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича.

Східниця:

19. ІІ. „Ліпка в Маслосозу“.

20. ІІ. „Отаман Песня“.

21. ІІ. „Лєв в Абисинії“.

22. ІІ. „Гори говорять“.

Великий Міський Театр.

Четвер, 20. ІІ. год. 8. веч. Аб. 10.

„Песня Гит“ бонова вистава.

П'ятниця, 21. ІІ. год. 8. веч. Аб. 10.

„Трафіка пани генералової“.

Субота, 22. ІІ. год. 8. веч. Аб. 10. „Пер Гіт“.

Нед. 23. 23. лютого. год. 3.30 попоз.

„Прогода в Ірані Готелю“ з І. Кузичи. оо.

Театр Річморостей.

Субота, 22. ІІ. год. 8. веч. Аб. 11. „Трафіка пани генералової“.

●●●●●

АПОЛЬО: „Карієра“ з Мартою Егеря.

АТІЛІАТИК: „П. К. Валєс“.

ВАНДА: „Смерть відпочиває“, „Ставраня для п. д. ланка“.

ГРАЖИНА: „Почай тільки мене“.

КАСІНО: „Почаюся від пізунку“.

Джон Крефорд:

КОЛОСЕН: „Каїтан Сочель і сии“.

РЕВІ: „Усіх код сєо“.

КОПЕ: „Ніхто нині“ Фр. І. Валєс“.

МАР: „Білава: Збавляй іх нині“.

МІРАЖ: „П. шанпанська ніч“, „Нісониє дєнь-тедєлат“.

МУЗА: „Сон літньої ночі“ на осн Шекспіра.

Спорт.

ПІНГ-ПОНГ У СТАНИСЛАВОВІ.

Мин. неділі відбулись пінг-понгові змагання між Рєвєрою і репрезентацією Станіславова. В репрезентації грав Бурделюк з Прохому, який по гострій і завзятій боротьбі прогрєв з Сєрафєїм 23:21. 21:18. Змагання ан-гравє Рєвєра 7:3.

Ганіма.

Вібулись тут перші змагання в ганіці Рєвєра — Гакоат, які покинулись заслуженою виграною Рєвєри 9:11.

Б. Л.

